

HÖST

av Maria Frölinder

Från Ombergs höjder vid Vätterstrand
 Jag skådar mitt fagra Östergötland.
 Där mina barndomsdagar har svunnit.
 Jag ser det i höstens skinande prakt
 Där naturens pensel på tavlan lagt
 En färgton som konstnär ej funnit.

Jag drömmer och ser över toppat av skog
 Hur lantmän bereder med spade och plog
 Sina fält för en kommande gröda
 Ty rikare bygder - var fann man väl dem?
 Det lönar att knoga för maka o hem,
 Ty tegen ger rikligt med föda.

Där borta på ången går brokiga kor,
 Den ena är liten den andra är stor,
 Men alla ge mjölk uti stävan.
 Och får finns i hagen och vita små lamm,
 Och ullen de ha håller på växa fram
 Till kläder åt frusna lemmar.

Över milvida slätter vid skogarnas bryn
 Jag ser månget kyrktorn sig höja mot skyn
 Med glänsande kors och med spira,
 Säg minnes du barndomens klockklang
 En juldagsmorgon vid "ottesang"?
 -Plör än du den festen fira?

Och bliver du gammal och grå en gång
 Så minnes du säkert ej skönare sång
 Än klangen från hembygdens klocka
 Den äger en ton som är klingande klar
 Från hjärtats djup får den återsvar
 Ty den stammar från renare nejder.

Jag ser det gulna allt mer och mer,
 Och höstens tecken blir fler och fler
 Över fagra Östgöta nejden.
 Bland slättens oaser av dungar av träd,
 Där röda små stugor drömde i fred,
 Det glesnar bland löv och bland grenar.

Snart sveper höststormen fram med makt
 Och skövlar sommarens grönskande prakt
 Se löven dansa för vinden!
 Och fågelskarorna flytta hän,
 Och vildgässen flyga med skri och med skrån
 Mot Söderns varmare bygder.

Då ligger mitt fagra Östergötland
Och drömmer vid vågsvall från Vetterns strand
Om varma solljusa tider,
Om bättre dagar, om ro och frid
Om mera bröd och om slut på strid
Ty nya vårar vi bida.

(för Östgöta-bladet)
publicerat 1 okt 1918

VITA ROSOR

av Maria Frölinder

Hård var nordans kalla vind
Smekte kyligt blomstrens kind
Blomsterögat soligt, glatt
Slocknade i dödens natt.

Frusen ligger bäck och sjö
Nu så föll den första snö
Tusen vita flagors tal
Dallrade ned från rymdens sal.

Mjuka flock med lek och sving
Svävar uti rymden kring
dansar mellan bladlös gren
Stannar uppå mossig sten.

Flock vid flock så vit och mjuk
Söver jordens svepeduk
Kallnad, hård är jordens barm
Liten fågel hungrig, arm.

Smulor utav korn och bröd
Ofta barnen glatt oss bjöd
Men det är ej nu som förr
-Spis ej finns vid stugudörr.

Får ej fågeln leva mer?
Efter mat han fåfängt ser
Utan mat och utan sång
dagen blir så tröstlös lång.

Flinga vit och flinga lätt
Väv ditt täcke mjukt och tätt
Över jordens sorg och nöd
Broderhat och strid och död.

Kanske våras det igen
Kanske sol kan lysa än?
Mörkt det är i molntyngd sky
Skall väl dagen nå`nsin gry?

Sakta fall med sving och lek
Sorgens ros är vit och blek
Sänk ditt vita rosen hav
Över tusen hjältars grav

publicerat i Östgöta-bladet 1918

Brevskrivarskan var således inte hon. När jag kom fram till skolan hade jag något hämtat mig efter min överraskning och besvikelse. Men jag grubblade fåfängt på vem brevskrivarskan kunde vara. Nu var ju det hela ännu mera mystiskt och hemlighetsfullt, ty med undantag av den unga dam jag nyss mött visste jag inte av någon som ägnat mig en blick. Men jag skulle väl inte behöva grubbla så länge. I dag skulle ju gåtan lösas, hon hade lovat det. —

När jag kom in i lärarernummet flyttade jag helt mekaniskt, utan att reflektera, julstjärnan från överrocken till min bonjour. Så gick jag in i min klass.

Vid mitt inträde reste sig alla flickorna upp. Det var tjugu stycken. Jag gick

upp på katedern och bockade mig som vanligt. Men min vanliga morgonhälsning stannade på halva vägen.

Var och en av de unga flickorna hade nämligen en julstjärna fäst vid barmen.

Ett ögonblick var det dödstyst i klassen. Jag antar att den min av häpnad och bestörtning jag visade verkade utslutande löjlig, och jag kände hur häftigt jag rodnade. Det var som om en osynlig hand hade gripit mig om strupen och klämt till.

Ett klingande skratt från tjugu unga, friska strupar, ett skratt fullt av bitande hän skar tvärs igenom mig. Jag förlorade besinningen och rusade utan vidare på dörren.

När jag kom hem till mig grät jag av förödmjukelse, grät som ett barn. —

JULEN 1918.

För Östgöta-Bladet.

Av MARIA FRÖLINDER.

I dimmors töcken och i sorgens slöja
är jorden svept i kall decemberdag.
Det vilar dämpad ångest i vart sinne
och vemodsfyllt är tempelklockans slag.

Nu är det åter jul och Frälsarbarnet
vill ännu här på jorden bli vår gäst.
Vi bida Herren uti dubbelt måtto
ty vi behöva honom allra bäst.

I bördig bygd, där våra fäder skördat
en gyllne gröda i mång hundra år,
där tar nu liemannen sina skördar
och dyster ifrån by till by han går.

Och Vättern sjunger sina sorgesånger
i Ombergs grottor och mot bergets stup,
och när som skumhöljd våg sig lagt till vila,
en gravsång höres ifrån bottens djup.

Det är så dystert överallt i världen,
ej skönjs i nattsvart mörker något ljus.
Se, troner vackla, riken störta samman,
bedövande är mänskohavets brus.

Dock, genom mörka skuggors dystra länder
jag ser en enda stråle lysa klar,
jag ser ett världens ljus, som himlen tändes,
när jorden mörker blott och ångest har.

Den strålen stammar från ett Fadersöga,
vars kärlek hög och ousäglig är.
Den giver kraft åt själens matta vinge
att höja sig från nöd och sorger här.

Och därför ringer åter julens klocka,
fast vemodsfull i år är hennes ton.
Hon söker från vårt hjärtedjup att locka
ett eko, som skall stiga mot Guds tron.

Ja, kom till oss som förr, du barn i krubban,
och giv oss hopp och ljus och barnatro,
låt dina änglar ifrån höjden sjunga
att Fridens Konung vill på jorden bo.

Låt upp, o, mänsklighet, ditt hjärtas portar.
Gud till oss arma barn i nåd ser ner.
Ack, att Han bleve världens store konung,
Han, himlens höge Herre. Han o. ingen mer.